

Rozjímanie na nedeľu 28. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 28.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: Boh sa neodvracia;
dôležitejšie ako uzdravenie;
hodnota vďačnosti.

NA CESTE do Jeruzalema, keď
prechádzal medzi Samáriou a
Galileou, stretol Ježiš desať
malomocných, ktorí z diaľky začali
volať: „Ježišu, učiteľ, zmiluj sa nad
nami!“ (Lk 17, 13). V tej dobe sa pod
názvom malomocenstvo označovali

rôzne kožné choroby, ktoré sa považovali za nákazlivé. Preto boli tí, ktorí nimi trpeli, nútení vzdialiť sa od všetkých obývaných miest. Takýmto spôsobom trpeli nielen fyzickými ťažkosťami svojej choroby, ale aj izoláciou a stigmatizáciou zo strany svojich blízkych. Kto prišiel do kontaktu s malomocným, bol považovaný za nečistého: nemohol sa zúčastňovať na uctievaní Boha a musel sa očistiť.

Ježiš, ktorý si uvedomuje utrpenie týchto ľudí, neprejde bez povšimnutia. „Chodte a ukážte sa kňazom“ (Lk 17, 14), hovorí im. A kým išli, boli očistení. Aj my, keď predkladáme svoje prosby Bohu, máme istotu, že On je prvý, kto pozná naše potreby: Kristus nie je ľahostajný k našej bolesti. Ba čo viac, želá si, aby nás táto nepríjemnosť priviedla k nemu, aby sme dôverovali jeho milosti. Nehanbí sa

za nás ani sa neodvráti, keď vidí naše *malomocenstvo*.

Táto scéna nám pripomína, že „Boh sa od nás nikdy neodvracia, keď sa k nemu utiekame (...). Pán nás vždy počúva, keď sa modlíme,“ hovorí pápež Lev XIV, „a ak nám niekedy odpovedá spôsobom, ktorý je ťažké pochopiť, je to preto, že koná s väčšou múdrosťou a prozreteľnosťou, ktoré presahujú naše chápanie. Preto aj v týchto momentoch neprestávajme s dôverou modliť sa, v ňom vždy nájdeme svetlo a silu“[1]. Hoci sa niekedy zdá, že naša modlitba je neplodná, pretože nedostávame to, o čo prosíme, v skutočnosti vždy prináša ovocie: prelomí izoláciu nášho *malomocenstva* a priblíži nás k Lekárovi, ktorý nás môže uzdraviť.

ZO VŠETKÝCH uzdravených
malomocných iba jeden začal chváliť
Pána „a padol na zem k Ježišovým
nohám a ďakoval mu“ (Lk 17, 16).
Navyše, tento jeden nebol Izraelita,
ale Samaritán. Toto gesto nezostalo
bez povšimnutia Pána, ktorý
prehovoril a povedal: „Neočistilo sa
ich desať? A tí deviati sú kde?
Nenašiel sa nik okrem tohto
cudzinca, čo by sa bol vrátil a vzdal
Bohu slávu?“ (Lk 17, 17-18).

Ostatných deväť zabudlo na toho, kto
ich uzdravil, a rozhodli sa ísť svojou
vlastnou cestou. To sa môže stať aj
dnes: nevážiť si všetko, čo sme
dostali, ako dar. „Je to škaredá
duchovná choroba: brať všetko ako
samozrejmosť, aj vieru, aj náš vzťah s
Bohom, až sa z nás stanú kresťania,
ktorí už nevedia žasnúť, ktorí už
nevedia povedať *ďakujem*, ktorí
neprejavujú vďačnosť, ktorí nevedia
vidieť zázraky Pána“[2]. Zvonka boli
uzdravení, ale ich srdcia sa neotvorili

pre najväčšie dobro, ktoré pre nich
Boh pripravil: priblížiť sa k
Mesiášovi.

Samaritán však chcel poznať Ježiša a
nadviazať s ním vzťah. Nebolo to len
gesto zdvorilosti, ale začiatok nového
života: „Urobil gesto uctievania,
uznal, že Ježiš je Pán a že je
dôležitejší ako uzdravenie, ktoré
dostal“^[3]. Zistil, že byť s Mesiášom je
to, čo skutočne potrebuje: to bol
nakoniec hlavný plod jeho modlitby.

ROVNAKO AKO Samaritán, aj my
môžeme upriamiť svoj pohľad na to,
čo sme dostali od Boha a od druhých.
Takýto postoj nám umožňuje
pochopiť, že sami si nestačíme.
Vďačnosť nás vedie k „svedectvu o
prítomnosti Boha-lásky. A tiež k
uznaniu dôležitosti druhých,
prekonaniu nespokojnosti a

ľahostajnosti, ktoré deformujú naše srdce“[4].

Každý deň máme mnoho príležitostí prejať svoju vďačnosť: za prejavy lásky, ktoré zažívame v rodine, za služby, ktoré nám poskytuje obchodník, za pomoc, ktorú nám poskytuje kolega, za blízkosť a podporu priateľov... V každom z týchto detailov môžeme vidieť aj ruku Pána a poďakovať mu za to, že nám dal týchto ľudí po boku. Okrem toho môžeme Bohu ďakovať aj za veci, ktorých si nie sme plne vedomí, ale ktoré sú súčasťou nášho života: starostlivosť našich rodičov, keď sme boli malí, tichá modlitba priateľa, milosti, ktoré nám Boh udeľuje a ktoré si nevšimneme...

Matky sú zvyčajne tými, ktoré učia svoje deti, aká je dôležitá vďačnosť za dar, ktorý dostali. Dnes môžeme požiadať našu nebeskú Matku, aby nám pomohla byť ako Samaritán z

evanjelia: vďační za všetko, čo jej Syn pre nás robí, a odhodlaní žiť s ním.

„Videl si vďačnosť malých detí?“, komentuje svätý Josemaría.

„Napodobňuj ich a prihováraj sa Ježišovi ako oni, v dobrom i v zlom: *Aký si dobrý! Aký dobrý!*“[5].

[1] Lev XIV, *Anjel Pána*, 27-VII-2025.

[2] František, *Homília*, 9-X-2022.

[3] *Ibid.*

[4] *Ibid.*

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 894.

cezrocnom-obdobi-cyklus-c/
(06.03.2026)